

من وصیته علیه السلام لکمیل بن زیاد:

یا کمیل! لیس الشئان أن تصلی و تصوم و تتصدق، الشئان أن تكون الصلوة بقلبٍ نقیّ و عمل عندالله مرضیّ و خشوع سویّ و انظر فیما تصلی و علی ما تصلی ان لم یکن من وجهه و حله فلا قبول.

(تحف العقول صفحه 174)

از این جملات که حضرت، شاگرد باوفای خود را از قشر ظاهری به ماورای آن و به باطن و حقیقت اعمال، نفوذ می‌دهد، استفاده می‌شود که هر عملی، جسمی دارد و روحی، و اگر روح نباشد، جسم مرده و بی‌ارزش است. نباید به پوست بدون مغز، دل خوش کنیم، لبّ و مغز مهم است، همان طور که امام سجاد (علیه السلام) می‌فرماید: «اللهم ارزقنی... لبّاً راجحاً»

در نماز هم کیفیت آن مهم است، باید نماز را با قلب پاک و خضوع و کرداری که موجب خشنودی خدا است، انجام داد. اگر نماز در مکان و جامه غصبی و غیر حلال انجام شود مورد قبول الهی نیست. البته گرچه این روایت در مورد نماز وارد شده، ولی همه اعمال همین طور است حتی فعالیت‌های سیاسی هم، باید همراه با روح اصلاح امت اسلامی باشد و در غیر اینصورت مطلوب ذات باری نیست.